

[K. B. Andersen.]

vilkår, men giver de muligheder, som det gælder om at få noget ud af. Men selv de betydelige opgaver, vi stadig har inden for landets grænser, blegner ved siden af den kolossale opgave, som er blevet denne generations betydeligste: at mindske kløften mellem de to tredjedele af verdens befolkning, der lever i udviklingslandene, og den privilegerede tredjedel, vi hører til. Det er ikke spørgsmålet, om denne opgave skal tages op til løsning; det vil ske på den ene eller anden måde. Det, der er spørgsmålet for os, er, om vi vil være med til at arbejde med den i en ånd præget af internationalt samarbejde og af ligeberettigelse mellem lande og folk.

Vi taler meget om frihed i vort land, ikke mindst i den politiske debat. Men frihed er ikke et begreb, vi kan tage patent på i den vestlige verden. Kampen for friheden har et forskelligt indhold, alt efter hvor truslen kommer fra. I udviklingslandene er kampen om friheden ikke i første række en kamp om de rettigheder, vi normalt kalder frihedsrettigheder; det er det også; men det er i mange tilfælde noget af en luksus, der kan komme i anden række. Det gælder først og fremmest at kæmpe sig fri af nød, at få brudt den onde cirkel. Forhåbentlig kan vi gennem det foreliggende lovforslag, som jeg allerede har udtrykt socialdemokratiets varme interesse for, finde frem til gode rammer for Danmarks fremtidige indsats i det tekniske samarbejde med udviklingslandene.

Per Federspiel: Den høje regering har jo gennem lang tid bebudet, at der i denne samling ville komme et forslag om Danmarks forhold til udviklingslandene. Dette emne fortjener naturligvis den omhyggeligste overvejelse her i tinget. Jeg er ikke uenig i den bemærkning, som den højtærede udenrigsminister gør i sin fremsættelsestale, at „en forstående og fremsynet tilrettelæggelse af forholdet til udviklingslandene måske vil blive denne og de kommende generationers største udenrigspolitiske problem.“

Jeg vil gerne holde det synspunkt fast, at det, det her drejer sig om, er i første række et udenrigspolitisk problem. Der indgår også økonomiske, sociale, humani-

tære, folkelige og kulturelle betragtninger i de overvejelser, vi må gøre os, men spørgsmålet er som sagt først og fremmest udenrigspolitisk.

Man kunne have ønsket, at begrebet udviklingslandene havde været noget skarpere defineret i ministerens fremsættelse af lovforslaget, men de fleste af os er vel nogenlunde enige om, hvad begrebet dækker. Disse udviklingslande udgør i dag mere end flertallet af de stemmeberettigede medlemmer i De Forenede Nationer. Tager man Kina med, når man væsentligt over halvdelen af jordens befolkning. Det er indlysende, at spændingen mellem disse landes fattigdom og den vestlige verdens, navnlig det atlantiske samfunds, relative velstand rummer fare for en ufredelig udvikling, efter at de mange nye lande har opnået selvstændighed og derved indflydelse på den politiske udvikling. Der er kræfter, som ser deres interesse i at udnytte denne spænding, og vort forhold til udviklingslandene er derfor, hvad enten vi har ønsket det eller ej, blevet et element i det, man populært kalder den kolde krig. Det er ikke nogen lykkelig kendsgerning, men det er en kendsgerning, som vi må se i øjnene. Opgaven at vinde disse nye landes tillid til den vestlige kultur og opnå deres venskab ved udfoldelse af en hjælpevirksomhed, hvor de besiddende bistår de mindre besiddende, bygger på etiske tanker, som er ganske enslydende med dem, der har fundet deres udtryk i kristendommen, og ud fra disse synspunkter kan jeg på forhånd tilsige mit partis støtte til en udvidet dansk hjælpevirksomhed på dette område.

Men lad det straks være sagt, at vi ikke anser denne hjælpevirksomhed for andet og mere end et overgangsfænomen; den må ses under samme synsvinkel for i sin tid Marshallhjælpen i forholdet mellem Europa og Amerika. Problemet er her større, men det er principielt af ganske samme karakter.

I indledningen til den betænkning, der danner grundlaget for det foreliggende lovforslag, som jeg skal komme tilbage til om et øjeblik, siger den nedsatte kommission meget beskedent, at de bemærkninger, der er fremsat, kun skal betragtes som et første oplæg til en diskussion om, hvorledes Danmark bedst vil kunne yde sit bidrag